

L'heroi de la Barceloneta

Assaig

Boston-Barcelona

Enric Blanco

Pròleg i epíleg de Sergi Dòria
La Campana. Barcelona, 2006

Lluís-Anton Baulenas

Segons la informació editorial, en aquest llibre el seu autor narra "la seva heroica travessia de l'Atlàntic". Si el que vol dir és que algú, després de ficar-se en un jardí d'on no sap sortir, no té més remei que continuar endavant per no deixar-hi la pell, llavors sí, és un heroi (però també, potser, un incompetent, un egòlatra, un inconscient...). L'aventura del senyor Blanco, la dona i la filla va tenir lloc l'any 1930. És una època d'aventures i epopeies. Els avions batien rècords cada dia. Els pilots eren rebuts com a herois. I és això el que veritablement interessa del rescat d'aquest "èxit editorial" del 1931, el que lliga la seva gesta (perquè al cap i a la fi, va ser-ho) amb l'actualitat. Ens hi podríem emmirallar i trobar-hi, si més no, l'origen de l'estúpida follia actual de la fama i els mitjans periodístics.

El senyor Blanco, fill de la Barceloneta, després de més de vint anys als EUA, va voler tornar a casa pilotant el propi veler... sense tenir ni idea de navegació. Ja d'entrada, tot just començar, la intuïció li diu

que no deu acabar d'agafar bé el camí. Fins que s'adona que, en comptes d'anar cap a orient, cap a l'interior de l'Atlàntic, el que ha fet és anar-se'n cap al sud. És cabut i al final acaba aprenent-ne. I se'n surt i acaba travessant l'Atlàntic amb una closca de nou amb tres draps, cosa que no deixa de provocar admiració i, en el seu moment, entusiasme.

El relat de la travessia és distret. La mateixa editorial La Campana, amb la col·laboració de l'Ajuntament i la Diputació de Barcelona, va publicar fa dos anys una història de la revista gràfica *Imatges*, de l'any 1930, moderníssima per a l'època. El curador de l'edi-

ció va ser Sergi Dòria, autor també del pròleg i de l'epíleg de la publicació de l'epopeia del senyor Blanco. En aquesta revista podem trobar-hi el tractament periodístic que es va fer de la gesta del senyor Blanco: fotografies, entrevistes i reportatges. Hi veiem l'entrada a port, escortat per altres barques, i la multitud, esperant al moll. A part d'això, l'aventura va donar lloc a un evocació per entregues a *La Rambla de Catalunya* que, posteriorment esdevindria aquest llibre, *Boston-Barcelona*.

Sergi Dòria remarca que el final de l'aventura, malgrat tot, va ser trist. Blanco es va sentir incomprès i se'n va anar. Fins i tot se'n va perdre la pista. Si hagués

viscut avui en dia, hauria pogut estirar una mica més els rèdits de l'aventura: gires per les cadenes de tele, anuncis de plàtans de canàries...

'Boston-Barcelona' és el retrat d'un inconscient, però també, i això és el més interessant, el de tota una època, necessitada d'herois i aventurers. Es veu que els polítics li van prometre de tot. El senyor Blanco, segons declarava a *Imatges*, es conformava amb una "col·locació en algun lloc". Volia que després de ser batejat com l'*Heroi de la Barceloneta*, pogués quedar-se a casa. Quan va deixar de ser notícia, el seu interès es va acabar. Vet aquí una bona lliçó de modernitat!

Sergi Dòria ha escrit un epíleg i un nou pròleg de 'Boston-Barcelona'.

CARRERA

Navegant intrèpid

Joan Agut

El migdia del 5 d'octubre del 1930 entrava al port de Barcelona el balandre de 37 peus de llargada que havia creuat l'Atlàntic després de vuitanta-cinc dies de navegació. El vaixell el tripulava Enric Blanco, fill de la Barceloneta, a qui acompanyaven la seva muller nord-americana, Mary Rader, i la filla del matrimoni, Evaline Lucy, que llavors tenia set anys. El balandre es deia *Evalú* en honor a la nena, i navegava sota el pavelló dels Estats Units.

Barcelona va rebre amb entusiasme el navegant intrèpid i la premsa es va fer ressò de la gesta marítima de la família Blanco. El setmanari *La Rambla de Catalunya* va promoure l'edició del llibre *Boston-Barcelona*, que va aparèixer l'any 1931, amb gran acceptació de públic i de crítica.

El llibre -amb el pròleg de l'edició original de Josep Sunyol i Garriga, diputat a les Corts per ERC i president del Barça que va morir afusellat a la zona franquista el mes d'agost del 1936- ha estat reeditat per La Campana amb un pròleg i un epíleg del periodista i escriptor Sergi Dòria.

A l'interès específic de l'aventura de Blanco, narrada de manera molt viva i interessant, cal sumar-hi l'aportació de Dòria, que ressegueix les notícies d'Enric Blanco fins que l'ombra cau sobre el personatge, que ha marxat de Barcelona decebut i amargat per l'ocàs de la seva estrella.

Del personatge, que segons Sunyol "és un exemple i és un estímul perquè ha pogut escriure una pàgina brillant de la història moderna d'aquest nostre poble europeu", no se'n tornaria a saber res més, la seva glòria efímera s'hauria desfet en la boira, com la de tants herois anònims que el remolí del temps s'enduria fins a fondre's en el desert dels dies. *Boston-Barcelona* constitueix una curiositat bibliogràfica digna de ser tinguda en compte.

Vicent Marqués és gastrònom i novel·lista. M. ÀNGELS TORRES

Entre llibres i fogons

Gastronomia

Raquel Font

Si el féssim triar entre la cuina i els llibres, el posaríem entre l'espasa i la paret. I és que la trajectòria de Vicent Marqués -i no només la professional- no es pot explicar sense la seva passió confessional, la cuina, però tampoc sense la seva gran dèria, la d'escriure. Nascut el 1950 en una alqueria del terme de València, aquest home ha viscut sempre entre els fogons i els llibres i ha invertit gran part de la seva vida a recollir, com a simple testimoni, el passat de la nostra cuina i les adaptacions modernes que se n'han fet. Entre aquesta feina, a més, ha tingut temps d'escriure quatre novel·les.

Els lectors que el segueixen a la columna que escriu en aquest diari són plenament conscients de l'amplíssima cultura gastronòmica de Marqués, gràcies a les tan diverses propostes que fa dia rere dia, que reflecteixen una meticulosa però alhora agraïda manera de fer. El que segurament no sabien, els nostres lectors, és que tot aquest coneixement l'ha anat adquirint gràcies a un projecte amb què ha estat ocupat més de trenta anys. I els que n'hi queden!

Es tracta de *El Thesaurus de la cuina catalana i occitana*, un gran treball d'investigació que fa, com aquell qui diu, sobre el terreny, a més de triar i remenar per llibreries i biblioteques. Una recerca que un cop acabada es convertirà en tota una senyora col·lecció, amb una cinquantena de volums mo-

nogràfics, des dels aperitius fins a les postres, passant per les salses, els arrossos i les amanides. El que Marqués proposa no és només un recull de receptes sinó que va més enllà. És més aviat una història dels plats populars catalans i occitans amb totes les seves diferents varietats territorials. L'autor assegura que "no s'ha fet mai res semblant, ni ací ni enlloc". Part d'aquesta feina ja està a l'abast del públic. Malgrat que no li falten ofertes d'editorials, Marqués ha decidit autopublicar-se els primers vuit volums del *Thesaurus*. I és que no està disposat a cedir ni un mil·límetre en la manera com vol transmetre tots aquests coneixements sobre la gastronomia catalana-occitana.

Per si això fos poc, paral·lelament Marqués publica una altra col·lecció

també de cuina, *La mà de morter*. Es tracta d'algunes monografies que un dia formaran part del *Thesaurus*, però com que això trigarà i no vol que "els lectors interessats s'hagen d'esperar", les ha tret en aquest altre recull. En aquesta suculentà tria hi ha *Una dotzena de postres i dolços*, *Els millors arrossos valencians* i *12 plats catalans i occitans*.

Pel que fa a la narrativa, Vicent Marqués té publicats quatre llibres, dos títols de novel·la negra, *Un quilo de coca* i *Nit de foc*, que és una reedició de l'obra guardonada amb el premi Ciutat de València 1990, el conte *Una de Tarzan* i *El mite d'Eva*, que "no sabia com catalogar perquè és gènere fantàstic". Aquests quatre volums són les llavors d'una altra col·lecció *Pastanaga Books*.